

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1084790/3

בבית הדין הרבני האזורי חיפה

לפני כבוד הדיינים:

הרב יצחק אושינסקי – אב"ד, הרב דוד גרוזמן, הרב אברהם דב זרביב

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד גילי יאסו)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד אברהם פרץ)

הנדון: כתובה - דחיית תביעת כתובה לאור ממצאי הקלטה

פסק דין

בפנינו תביעת כתובה.

הכתובה בסך 55,000 ש"ח (הוצגה לבית הדין), אך לאור העובדה שהבעל חויב באיזון זכויות בסך 5000 ש"ח, מוסכם על התובעת שסך הכתובה לתביעה הוא 50,000 ש"ח.

ראשית נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום י"ט בחשון תשע"ז (20.11.16):

ובכן, לאחר העיון והפעלת שיקול הדעת, בית הדין מחליט להורות על גירושין לאלתר, כאשר הכתובה תידון ותוכרע רק לאחר הגט.

החלטה זו נשענת על הסכסוך הממושך, על תקופת הקצרה של החיים המשותפים (5 חודשים), על האמור בהחלטה המצוינת מעלה, ועל העובדה כי חיוב הכתובה תלוי באיזון הזכויות כמקובל (שהרי לא מחייבים גם איזון זכויות מאת הבעל לאישה וגם כתובה, ככל שהסך עודף), ורק עתה החל בית המשפט לדון באיזון הזכויות, כך שאין הצדקה להמתין עם ההליך של הכתובה ועם הגירושין בפועל עד להתנהלות ההליך בבית המשפט לאיזון זכויות.

לאור האמור, יש לפתוח תיק לסידור גט, הצדדים יתגרשו עתה, והכתובה תידון לאחר הגט, בכפוף לבקשה מתאימה מאת האישה לאחר סידור הגט.

ואכן, הצדדים התגרשו ביום כ"ח בטבת תשע"ז (26.1.17).

נזכיר, בסיומה של החלטת בית הדין מיום כ"ו בתשרי תשע"ח (16.10.17) נאמר:

ובכן, לאחר תום הפרק הראיתי, יוגשו סיכומי הצדדים. סיכומי התובעת יוגשו בתוך 21 יום וסיכומי הנתבעת יוגשו בתוך 21 יום נוספים.

הסיכומים לא יעלו על שלשה עמודים בגודל אות וגופן המקובל.

לאחר מכן בית הדין ישקול הכרעתו.

ואכן הוגשו סיכומי שני הצדדים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

סיכומי התובעת

ואלו תמצית טענות התובעת האמורות בסיכומיה:

א. הצדדים שנישאו ביום י"א בשבט תשע"ו (21.1.16) היו בני זוג למעלה מחמש שנים טרם נישואיהם.

ב. חמשה חודשים לאחר הנישואין פרץ המשבר. ביום י"ז בסיון תשע"ו (23.6.16) הם הגישו הסכם גירושין לבית הדין, אך הוא לא הוסכם, הואיל התובעת מבקשת לקבל כתובתה ומחצית כספים מחשבון הנתבע, והנתבע מסכים רק לחלוקת הכספים שבמהלך הנישואין.

ג. לאחר אותו הסכם שלא צלח, הצדדים חזרו לחיות יחדיו ואף קיימו יחסי אישות. לכן יש לראות בכך חזרה מהמסמך שמיום י"ז בסיון תשע"ו (23.6.16) ולא לתת לו כל משקל ראייתי.

ד. כך שהם חזרו לשלום בית אחרי התאריך י"ז בסיון תשע"ו (23.6.16) וביום ז' בתמוז תשע"ו (13.7.16) הגיש הנתבע את תביעת הגירושין.

ה. סך האיזון הופחת מתביעת הכתובה, וכת נותרה כתובה על סך 50,000 ש"ח לאחר קיזוז 5000 ש"ח של האיזון.

ו. הנתבע הגיש את תביעת הגירושין. ונטל ההוכחה בתביעת הכתובה היא עליו.

ז. הנתבע הכיר את כל תכונותיה של התובעת, שהרי הם היו כזוג כבר 5 שנים טרם הנישואין.

ח. עוד טרם הגירושין טענה התובעת שאין עילה לגירושין.

ט. הנתבע לא העלה עילת גירושין.

י. לטענת התובעת, הנתבע סירב לקים עמה יחסי אישות ונהג לצפות בסרטי פורנו.

יא. הנתבע אף מידר אותה מענייני הרכוש.

יב. את כל יהבו מבסס הנתבע על הקלטה אחת, שנעשתה בעידנא דריתחא.

יג. הוא ידע שהם בעיצומה של מחלוקת, וכשידע שהיא כועסת, הוא הקליט אותה ביוזמתו.

יד. הוא הרגיז אותה בכוונה.

טו. אף התובעת התנצלה על הדברים, הסבירה שהם נאמרו ברגע של כעס, הביעה צער וטענה שלא התכוונה לדברים שהיא אמרה.

טז. מצבו הכלכלי של הנתבע טוב, משרת בשב"ס, משכורת גבוהה בהרבה מהממוצע, ומרוויח כ 10,000 נטו לחודש. כן יש לו כספים וחסכונות.

יז. הנתבע אמר שיש לו את סך הכתובה אך הוא מעדיף לתרום אותו ולא לתת לתובעת.

יח. התובעת היא אישה קשת יום, מצבה הכלכלי קשה. מבוקש פסיקת כתובתה בסך 50,000 ש"ח.

סיכומי הנתבע

ואלו תמצית טענות הנתבע האמורות בסיכומיו:

א. הצדדים נישאו ביום י"א בשבט תשע"ו (21.1.16) ונפרדו ביום י"ז בסיון תשע"ו (23.6.16).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

- ב. הצדדים התגרשו ביום כ"ח בטבת תשע"ז (26.1.17).
- ג. התובעת לא הוכרה כידועה בציבור של הנתבע.
- ד. כחמשה חודשים לאחר הנישואין פרץ הסכסוך.
- ה. אכן הנתבע הקליט את התובעת "כדי להוכיח את פרצופה האמיתי".
- ו. הנתבע לא הקניט את התובעת.
- ז. הרצון להתגרש בא מצד התובעת.
- ח. ההקלטה משקפת את התנהלותה הספונטנית של התובעת, אשר נהגה לקלל את הנתבע בקללות קשות.
- ט. הנתבע לא עשה את ההקלטה כדי לגרום לתובעת לקלל, אלא ניסה להפסיקה.
- י. הטענה להעדר יחסי אישות או צפייה בסרטים שטענה התובעת, לא מופיעה בכתב התביעה שלה ואף הנתבע הכחיש זאת.
- יא. בהסכם שנערך בין הצדדים כתוב שהאישה 'מעוניינת' להתגרש, ועל הבעל כתוב שהוא 'מסכים' להתגרש, וזו לפחות הצהרת כוונות.
- יב. התובעת אף העלימה את תכשיטי הבעל.
- יג. התובעת לא הגישה אף תביעת שלום בית, אך הגישה תביעות לצו הצהרתי כידועה בציבור, פירוק שיתוף ואיזון משאבים וכתובה, ובכך רצתה אף לפרק את הנישואין.
- יד. היא זו שרצתה להתגרש ממנו בלא כל סיבה מוצדקת.
- עד כאן מתוך סיכומי הצדדים.
- ועתה נבוא לפרט התנהלות התיק מתוך ציטוטים מהחלטות קודמות.

השתלשלות העניינים בתיק

ראשית נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום י"ט באלול תשע"ו (22.9.16) (תיק לאישור הסכם גירושין):

בפנינו בקשה לאישור הסכם גירושין.

הופיעו הצדדים ובאי כוחם, ללא הסכמה.

בא כוח הבעל מבקש כי הצדדים יתגרשו עתה, כאשר סוגיית הכתובה ושאר הדברים הפתוחים ידונו לאחר הגט, בא כוח האישה מתנגד, וטוען כי היא למעשה לא רוצה להתגרש.

בית הדין העיר כי במסמך שכותרתו "הסכם גירושין" שהוגש ע"י הצדדים לתיק, נאמר כי הבעל מסכים להתגרש ושהאישה מעוניינת להתגרש, כך שלאור הצהרתה כי היא רוצה להתגרש, ניתן לבחון ברצינות את הצעת בא כוח הבעל.

בשלב זה, בית הדין הפנה את הצדדים לניהול משא ומתן מחוץ לאולם הדיונים לשם הגעה להסכמות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לאחר כרבע שעה חזרו הצדדים לאולם, וטוען בא כוח הבעל כי בשל התעקשות האישה על קבלת כתובתה במלואה, לא ניתן להגיע להבנות. הכתובה בסך 55,000 ש"ח (לא צורפה לכתב התביעה).

בא כוח האישה מגיב כי ישנם עוד דברים שיש לסגור בין הצדדים, וכן טוען כי למרות שהאישה הגישה הסכם בו רצתה להתגרש, לאחר מכן הצדדים קיימו יחסי אישות, כך שעניין הגירושין עדיין פתוח מבחינת האישה.

ובכן, קבוע דיון ליום י"ט בחשון תשע"ז (20.11.16) בתביעת הגירושין של הבעל ובתביעת הכתובה של האישה.

מומלץ כי עד אז תושג הסכמה בין הצדדים באשר לגורמי התיק לשם הגעה להסכם גירושין מכובד.

כן נזכיר האמור במסגרת החלטת בית הדין מיום י"ט בחשון תשע"ז (20.11.16) (בתיק

הגירושין):

בפנינו תביעת גירושין של הבעל.

מהחלטת בית הדין מיום י"ט באלול תשע"ו (22.9.16) משתקף כי הצדדים לא הצליחו לגבש הסכמה כוללת בתיק. וראה האמור בהחלטה שם.

כיום, הבעל מבקש להתגרש והאישה לא רוצה להתגרש.

בבית המשפט הגישה האישה תביעה לפירוק שיתוף ואיזון משאבים.

לצדדים אין ילדים.

האישה מגיבה לשאלת בית הדין: אני לא רוצה להתגרש כי אני שש שנים אתו. נזרקתי לרחוב. שישלם לי את כתובתי בסך 55,000 ש"ח. הוא הציע לי מזומנים על הכתובה. אך לא הסכמתי לקבל.

הבעל מגיב: אני לא רציתי להתגרש בתחילה, היא התעקשה שנתגרש ורוצה ממני כסף. לא הצעתי לה מזומנים, זה שקר. אין כל רכוש לחלוקה. כל מה שיש לי, זה עוד מלפני ההכרות שלנו.

מוסיף בא כוח הבעל: אין להם כל רכוש, זולת חמשה חודשים זכויות פנסיוניות. הם היו יחד רק חמשה חודשים. הם כבר פרודים חמשה חודשים. נציע כי תופחת כתובתה.

מגיב בא כוח האישה: בגלל הבעל היא רוצה להתגרש. לכן הדרישה שלה היא מינימאלית לכתובתה. בית המשפט בודק את הזכויות הכספיות.

בית הדין הציע בדיון כי לאור הפירוד הארוך יחסית ולאור התנהלות ההליך בדיון הקודם על כל מה שאמור שם, שהצדדים יתגרשו עתה, והכתובה תידון ותוכרע לאחר הגט.

הבעל ובא כוחו מסכימים לכך, האישה ובא כוחה מסרבים, מבקשים לסיים את כל ההליך באשר לכתובה טרם הגט.

ובכן, לאחר העיון והפעלת שיקול הדעת, בית הדין מחליט להורות על גירושין לאלתר, כאשר הכתובה תידון ותוכרע רק לאחר הגט.

החלטה זו נשענת על הסכסוך הממושך, על התקופה הקצרה של החיים המשותפים (5 חודשים), על האמור בהחלטה המצוינת מעלה, ועל העובדה כי חיוב הכתובה תלוי באיזון הזכויות כמקובל (שהרי לא מחייבים גם איזון זכויות מאת הבעל לאישה וגם כתובה, ככל שהסך עודף), ורק עתה החל בית המשפט לדון

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

באיזון הזכויות, כך שאין הצדקה להמתין עם ההליך של הכתובה ועם הגירושין בפועל עד להתנהלות ההליך בבית המשפט לאיזון זכויות.

לאור האמור, יש לפתוח תיק לסידור גט, הצדדים יתגרשו עתה, והכתובה תידון לאחר הגט, בכפוף לבקשה מתאימה מאת האישה לאחר סידור הגט.

כן נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום כ"ה באייר תשע"ז (21.5.17) (בתיק הכתובה):

כיום טוען ב"כ התובעת: הם התגרשו ונשארה תביעת הכתובה. האישה מראש הודיעה שהיא לא מוותרת על כתובתה. ההליך בבית משפט הסתיים בכך שהבעל ייתן לה 5000 ש"ח ואין איזון, וזה לא תחליף לכתובה. היא דורשת 55,000 ש"ח. פחות 5000 ש"ח, אם הוא ייתן.

מגיב ב"כ הנתבע: ההסכם בבית המשפט מהווה איזון משאבים, וסך 5000 ש"ח הינו למעלה מן הנדרש. הם היו נשואים חמשה חודשים. באשר לזכאותה, יש לנו דיסקים שהאישה מפצירה בבעל שהיא רוצה להתגרש. קללה ועזבה לבית הוריה. היא הוציאה את עצמה לאחר חמשה חודשי נישואין. בזמן כתיבת הכתובה האישה בקשה להעלות את הכתובה לסך 500,000 ש"ח, ואחיו מנע ממנו זאת. יש לנו תמלול.

מציג בא כוח הנתבע תמלול שיחות, כמה חודשים לאחר הנישואין, בה מצוטטים דברים קשים של האישה כלפי הבעל, כולל אמירה שהיא רוצה להתגרש.

מגיב בא כוח התובעת: ודאי שהיא לא נישאה רק כדי לקבל כתובה של 55,000 ש"ח. הבעל הגיש את תביעת הגירושין. לגבי ההקלטות, הוא הביא אותה למצב של עצבים וכעס, ולאחר מכן הקליט, והיא מתנצלת על מה שאמרה. זה היה תרגיל שלו. זה לא מצדיק לזרוק אותה חסרת כל.

ובכן, בהסכמת הצדדים, בית הדין שוחח בנפרד עם הצדדים ובאי כוחם, אולם לא הושגה ההסכמה המיוחלת.

ובכן, טרם הכרעה, ייקבע דיון הוכחות בתביעת הכתובה.

צד המעוניין בהעדת עדים, ימציא לבית הדין בטרם עת את פרטי העדים המבוקשים, מהות עדותם וייחוסם לצדדים.

כן נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום כ"ו בתשרי תשע"ח (16.10.17) (הדיון האחרון

שהתקיים):

בהסכמת הצדדים, בית הדין ביקש לשוחח עם שני הצדדים כדי להגיע להסכמות, אולם לאחר שיחה עם צד אחד הובהר כי אין בסיס להסכמות, והדיון נמשך.

שני הצדדים מצהירים כי אין להם הוכחות נוספות, מלבד חקירת הצדדים.

חוקר בא כוח הנתבע את התובעת, ואלו תשובותיה: נישאנו ביום י"א בשבט תשע"ו (21.1.16), נפרדנו לאחר חמשה חודשי נישואין, כתבתי בכתב התביעה שאני אישה למופת.

לשאלת בא כוח הנתבע, משיבה התובעת: אישה שמקללת את בעלה שהיא תזיין אותו, דפוק, מפגר, נקבה, סתום ועוד, היא לא אישה למופת. אך הבעל היה מגיע הביתה לבית נקי. אני מצטערת שאמרתי את הביטויים הללו אך זה היה בזמן לחץ. באותו יום חזרנו הביתה להתגרש. הבעל החליף צילינדר וגירש אותי מהבית. אמרתי את הדברים הללו, וזו הדרך שהתבטאתי, והוא

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

קילל את אמא שלי, אך לא חשבתי להקליט. הבעל לא ביקש ממני להפסיק לקלל.

מפנה בא כוח הנתבע לתמלול שהבעל התחנן להפסיק לקלל, אך היא ממשיכה.

מגיבה התובעת: אולי אני לא זוכרת, הייתי בסערת רגשות בזמן ההוא. יכול להיות שכן, אנו בני אדם, אין אדם מושלם. הבעל רצה שנתגרש אך גם רצה שנעשה שלום בית ואחר כך רצה להתגרש שוב. הבעל החליט להתגרש ממני. ביום ט"ו בסיון תשע"ו (21.6.2016) זה התחיל, הלכנו להביא לאמי את האלבום תמונות, הבעל מיהר, הבאתי לאמי את הכתובה, הבעל הגיע עצבני, בזמן הנסיעה הביתה הוא לא רצה לדבר, בבית הוא לא דיבר, הלכתי לישון, והבעל צפה בפורנו, בלילה קראתי לו למיטה, והוא לא הסכים לדבר, בכיתי בלילה, לא רציתי שהוא יצפה בזה, בבוקר חיבקתי אותו, ולאחר מכן הוא התחיל לקלל. הוא זרק עלי את האלבום ואז יצאתי. לא יכולתי לחזור הביתה ועליתי הביתה ב-9.30, הוא מעך את הטבעת שלו, הוא ביקש גם את הטבעת שלי, הוא סגר אותי בחדר עד שאבאי את הטבעת, הסכמתי לסדר כל דבר שקשור לאלבום, הבאתי לו את הטבעת, הוא בא עם פטיש, והחל לדפוק על הטבעת, והתחיל לצעוק שאצא מהבית, למחרת הוא לא הלך לעבודה, והיה שם בחור שבא להחליף לו צילינדר. גרנו בשכירות. ואז הוא אמר לי שהוא רוצה להתגרש ומאז התחיל.

וממשיכה ומשיבה: את הסכם הגירושין אני כתבתי אך ניסחנו יחד. בהסכם כתוב שהאישה מעוניינת להתגרש והבעל מסכים, הסכמתי לעמדתו, לא אני רציתי להתגרש, זה שקר וכזב.

בתמלול: האישה אומרת לבעל "בחרתי להתגרש", "אני לא צריכה אותו, אכיר גבר טוב" (לאימא שלה). וכן "אין שם כלום, לא היה כלום, להתגרש עם ילדים? אני רוצה להתגרש רווקה. אני עכשיו רווקה אם אין לי ילדים", "אני רוצה להתגרש, וכשחשבתי על זה אמרתי כן, בדקתי איפה היתרונות והחסרונות שלך", "אני טוב לי מהגירושין האלו, יותר טוב".

התובעת משיבה: זה היה בשלב של עצבים, הוא רצה להתגרש, אז אתחנן לו?

וכן משיבה: אבא של הנתבע רצה לעשות שלום בית, אך הבעל לא רצה. אני רציתי.

ומקריא בא כוח הנתבע מהתמלול (לשאלת האב כי גם לא יהיה טוב מהגירושין): "בסדר, גירושין כמו רווקה, מתחילים חיים חדשים".

ומשיבה: זה היה לאחר שהבעל כבר פתח תיק גירושין, אך לא לכך שאפתי. הדברים בתמלול נאמרו מתוך לחץ עצבים וכעס. אבא שלו רצה את השלום בית אך הנתבע לא רצה. לאחר מכן הבעל ביקש שלום והסכמתי. הבעל רצה שלום בית, אך לאחר שקיימנו יחסי אישות והכל, הוא לא רצה לחזור.

ומשיב עוד: הלכנו להורים שלי, הריב התחיל מהבוקר של ט"ו בסיון תשע"ו (21.6.2016), הרגשתי שונה. לא ירקותי על הבעל במהלך הריב. למחרת הבעל הלך לעבודה. לקחתי אז רק את הדברים לי, ואף לא תכשיטים.

ומקריא בא כוח הנתבע מהתמלול (לבקשת הבעל שיחזיר את התכשיטים, כולל שלו): "ברור, את התכשיטים אני מוכרת".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ומשיבה: רצייתי לראות אם הוא ייתן לי לקחת את התכשיטים. לא נכון, לא רצייתי את כספו.

מקריא מהתמלול: "הכסף שלך יהיה שלי, אני אוציא לו עוד כסף", ומשיבה: הוא אמר שלא אראה ממנו כסף, זה היה ממקום של קטנוניות.

עתה חוקר בא כוח התובעת את הנתבע, ואלו תשובותיו: זה שקר שהייתי רואה סרטי פורנו במקום יחסי אישות. היחסים היו תקינים עד החתונה, מהחתונה היא התנהגה אחרת. היינו חברים חמש שנים. היא ירקה עלי וכל מה שיצא לה מהפה לא היה קודם. ההקלטה של התמלול, באה לאחר איומי האישה, והייתי מותש לאחר שחזרנו מבית הדין, אחותי אמרה לי שאקליט עד שהיא עוזבת, כדי שיהיו לי הוכחות. היא רצתה למחוק אותי עד עפר. הקלטתי כדי להוכיח את פרצופה האמיתי. לא מקובל עלי שהיא כעסה, לא היה לה על מה לכעוס, היא גררה אותי למצב הזה, עוד ליד הרב וליד ההורים היא רצתה שארשום 550,000 ש"ח. הכל היה בשביל כסף, הכל היה מתוכנן, היא רצתה להתעשר על גבי. אני מרוויח כ-10,000 ש"ח נטו. חסכתי כל השנים. נתתי לה הכל. רצייתי משפחה וילדים. אכן אני הגשתי את תביעת הגירושין, ביום י"ז בסיון תשע"ו (23.6.16) חזרתי מהעבודה, האישה לא היתה בבית, התקשרה אלי לעבודה ואמרה שהיא רוצה להתגרש, היא ביקשה שאלך לבית הדין, היא לא רצתה לדבר אתי מחוץ לבית הדין, ואז היא אמרה לי שאני אפתח תיק כי לא רצייתי לבוא אליה. היא התעקשה להתגרש, אספתי אותה ונסענו, וכל הדרך היא איימה עלי שתמחק אותי ותיקח לי את הכסף, היא רשמה הסכם, ולא הסכמתי להסכם, היא רצתה חצי מכספי וכתובה. בקשתי להגיש כתב תביעה, והיא לא הסכימה. ויותר מאחר פתחתי כתב תביעה. לא הספקנו ללכת לירח דבש, לא החלפתי צילינדר, זה שקר. לא סגרתי לה את הדלת, היא החליטה שהיא לא חוזרת בלילה ההוא. אני סוהר ויודע מה מותר לי לעשות, לא אעשה כזו טעות. היא עזבה את ר' כדי לגור עמי. הכרנו בגיל 23. היא איימה עלי ולכן הגשתי תביעת גירושין, היא לקחה את כל מתנות החתונה שקבלתי ממשפחתי. האישה לא היתה מוכנה לגישור, אבא שלי ניסה לגשר אך היא לא היתה מוכנה.

לסיום, לשאלת בית הדין, האישה משיבה: באנו יחד לפתוח תיק להסכם גירושין. לא הסתדרנו על ההסכם, ולכן חזרנו. לאחר מכן הבעל פתח תביעת גירושין.

עד כאן עיקרי טענות הצדדים ההדדיות.

דיון והכרעה

ראשית נפתח בשאלה – מי רצה להתגרש ומי יזם את הגירושין?

מי יזם ובחר את הליך הגירושין?

הצדדים חלוקים בשאלה מי יזם או רצה את הגירושין. וראו המתואר באשר לכך בהחלטת בית הדין מיום י"ט בחשון תשע"ז (20.11.16):

כיום, הבעל מבקש להתגרש והאישה לא רוצה להתגרש.

בבית המשפט הגישה האישה תביעה לפירוק שיתוף ואיזון משאבים.

לצדדים אין ילדים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האישה מגיבה לשאלת בית הדין: אני לא רוצה להתגרש כי אני שש שנים אתו. נזרקתי לרחוב. שישלם לי את כתובתי בסך 55,000 ש"ח. הוא הציע לי מזומנים על הכתובה. אך לא הסכמתי לקבל.

הבעל מגיב: אני לא רציתי להתגרש בתחילה, היא התעקשה שנתגרש ורצתה ממני כסף. לא הצעתי לה מזומנים, זה שקר. אין כל רכוש לחלוקה. כל מה שיש לי, זה עוד מלפני ההכרות שלנו.

[...]

מגיב בא כוח האישה: בגלל הבעל היא רוצה להתגרש. לכן הדרישה שלה היא מינימאלית לכתובתה. בית המשפט בודק את הזכויות הכספיות.

כך שלמעשה היתה הסכמה להתגרש, אך חלוקים הצדדים מי יזם את הגירושין, כאשר התובעת טוענת שהיא לא רצתה להתגרש, והנתבע טוען שהיא זו שהתעקשה על הגירושין.

ברם, למעשה, מהאמור בהחלטת בית הדין מיום י"ט באלול תשע"ו (22.9.16) (תיק לאישור הסכם גירושין) נראה כי שני הצדדים רצו להתגרש במקביל. ונצטט מהאמור שם:

בפנינו בקשה לאישור הסכם גירושין.

הופיעו הצדדים ובאי כוחם, ללא הסכמה.

בא כוח הבעל מבקש כי הצדדים יתגרשו עתה, כאשר סוגיית הכתובה ושאר הדברים הפתוחים ידונו לאחר הגט, בא כוח האישה מתנגד, וטוען כי היא למעשה לא רוצה להתגרש.

בית הדין העיר כי במסמך שכותרתו "הסכם גירושין" שהוגש על ידי הצדדים לתיק, נאמר כי הבעל מסכים להתגרש ושהאישה מעוניינת להתגרש, כך שלאור הצהרתה כי היא רוצה להתגרש, ניתן לבחון ברצינות את הצעת בא כוח הבעל.

כך שהאישה הביעה עמדה בהסכם הגירושין כי היא "מעוניינת להתגרש", וכל טענה לאחר מכן כי היא לא רצתה להתגרש וכד', לכאורה אין לה אחיזה במציאות.

כן נזכיר מתוך חקירת האישה המצוטטת בהחלטת בית הדין מיום כ"ו בתשרי תשע"ח (16.10.17), כאשר בחקירתה מודה שהיא כתבה את הסכם הגירושין שבין הצדדים (שהיה תחילת הליך שביניהם):

וממשיכה ומשיבה: את הסכם הגירושין אני כתבתי אך ניסחנו יחד. בהסכם כתוב שהאישה מעוניינת להתגרש והבעל מסכים, הסכמתי לעמדתו, לא אני רציתי להתגרש, זה שקר וכזב.

ועוד נזכיר מתוך חקירת האישה המצוטטת בהחלטת בית הדין מיום כ"ו בתשרי תשע"ח (16.10.17) כאשר במסגרת אותה הקלטה שתואר עוד להלן, האישה מודה שהיא זו שרצתה להתגרש:

בתמלול: האישה אומרת לבעל "בחרתי להתגרש", "אני לא צריכה אותו, אכיר גבר טוב" (לאימא שלה). וכן "אין שם כלום, לא היה כלום, להתגרש עם ילדים? אני רוצה להתגרש רווקה. אני עכשיו רווקה אם אין לי ילדים", "אני רוצה להתגרש, וכשחשבתי על זה אמרתי כן, בדקתי איפה היתרונות והחסרונות שלך", "אני טוב לי מהגירושין האלו, יותר טוב".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כך שנראה כי הגירושין היו מבחירתה של האישה, ויתכן אף ביוזמתה, וודאי שלא נכפו עליה או שהיא רק התרצתה לבקשתו של הבעל.

בית הדין לא מקבל את טענתה כי אמרה זאת רק "מתוך עצבים", וכפי טענתה האמורה מטה, שהרי אין כל ביסוס לטענה זו, וכן אף מתוך עצבים, אין היגיון כי תצהיר שהיא זו שבחרה להתגרש, שהרי מה לכך ולעצבים??

ועוד נצטט מהאמור בהחלטה שם (קטע נוסף מתמלול השיחה של התובעת):

ומקריא בא כוח הנתבע מהתמלול (לשאלת האב כי גם לא יהיה טוב מהגירושין):
"בסדר, גירושין כמו רווקה, מתחילים חיים חדשים".

כך שהתובעת הצהירה בשיחה הנ"ל כי טוב לה עם הגירושין.

ואמנם, באשר לכך טענה שם:

ומשיבה: זה היה לאחר שהבעל כבר פתח תיק גירושין, אך לא לכך שאפתי.
הדברים בתמלול נאמרו מתוך לחץ עצבים וכעס.

אך כאמור, בית הדין אינו מוצא ביסוס לטענתה כי אמרה זאת מתוך עצבים, ואף אם היה נכון העניין, אין קשר בין העצבים לבין אמירה על טובת הגירושין, כאמור לעיל.

כן נזכיר ציטוט מתוך חקירתה של התובעת, כאמור בסיומה של החלטת בית הדין מיום כ"ו בתשרי תשע"ח (16.10.17):

לסיום, לשאלת בית הדין, האישה משיבה: באנו יחד לפתוח תיק להסכם גירושין. לא הסתדרנו על ההסכם, ולכן חזרנו. לאחר מכן הבעל פתח תביעת גירושין.

כך שהיא מודה שאת ההליך לגירושין הם החלו יחדיו, אף שלא הסתדרו לבסוף על פרטי ההסכם, ולכן הוא לא אושר בבית הדין.

העולה מכל האמור כי התובעת בחרה מיוזמתה להתגרש ("בחרתי להתגרש", כהצהרתה), היא היתה "מעוניינת להתגרש" כהצהרתה בהסכם (להבדיל מהנתבע שעליו נאמר שם שהוא "מסכים להתגרש"), ויזמה את ההליך יחד עם הנתבע באופן משותף.

לאור האמור, אכן יש בסיס חזק לסבור כי טענת הנתבע האמורה במסגרת החלטת בית הדין מיום י"ט בחשון תשע"ז (20.11.16) כי "אני לא רציתי להתגרש בתחילה, היא התעקשה שנתגרש", נשענת על אדני אמת, וזה מה שהדליק והניע את ההליך שהוביל לפתיחה משותפת של תיק לאישור הסכם גירושין ולהגשת מסמך הסכם לתיק, מה שהוביל לבסוף לפתיחת תיק גירושין על ידי הבעל לבדו, כשראה שאין הסכמה על פרטי ההסכם וההליך לא מתקדם בהסכמה.

קלטת

בענין הקלטת (תמליל שיחת התובעת עם הנתבע), נציג האמור בהחלטת בית הדין מיום כ"ה באייר תשע"ז (21.5.17):

מציג בא כוח הנתבע תמלול שיחות, כמה חודשים לאחר הנישואין, בה מצוטטים דברים קשים של האישה כלפי הבעל, כולל אמירה שהיא רוצה להתגרש.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מגיב בא כוח התובעת: ודאי שהיא לא נישאה רק כדי לקבל כתובה של 55,000 ש"ח. הבעל הגיש את תביעת הגירושין. לגבי ההקלטות, הוא הביא אותה למצב של עצבים וכעס, ולאחר מכן הקליט, והיא מתנצלת על מה שאמרה. זה היה תרגיל שלו. זה לא מצדיק לזרוק אותה חסרת כל.

כך שכבר אז לא היתה הכחשה באשר לתוכנה של הקלטת ולאמירות התובעת שבה, ובא כוח התובעת התנצל בשמה על תוכן הדברים, וטען שאמרה מה שאמרה מתוך כעס ועצבים.

בהחלטת בית הדין מיום כ"ו בתשרי תשע"ח (16.10.17) היתה התייחסות נרחבת לאמירות התובעת בקלטת, ונצטט האמור שם באשר לכך (בתחילה הוקראו לתובעת ציטוטים מתוך גידופים שהשמיעה כלפי הנתבע, וכאמור להלן בפתח הציטוט):

לשאלת בא כוח הנתבע, משיבה התובעת: אישה שמקלת את בעלה שהיא תזיין אותו, דפוק, מפגר, נקבה, סתום ועוד, היא לא אישה למופת. אך הבעל היה מגיע הביתה לבית נקי. אני מצטערת שאמרתי את הביטויים הללו אך זה היה בזמן לחץ. באותו יום חזרנו ביתה להתגרש. הבעל החליף צילינדר וגירש אותי מהבית. אמרתי את הדברים הללו, וזו הדרך שהתבטאתי, והוא קילל את אמא שלי, אך לא חשבתי להקליט. הבעל לא ביקש ממני להפסיק לקלל.

מפנה בא כוח הנתבע לתמלול שהבעל התחנן להפסיק לקלל, אך היא ממשיכה.

מגיבה התובעת: אולי אני לא זוכרת, הייתי בסערת רגשות בזמן ההוא. יכול להיות שכן, אנו בני אדם, אין אדם מושלם. הבעל רצה שנתגרש אך גם רצה שנעשה שלום בית ואחר כך רצה להתגרש שוב. הבעל החליט להתגרש ממני. ביום ט"ו בסיון תשע"ו (21.6.2016) זה התחיל, הלכנו להביא לאמי את אלבום התמונות, הבעל מיהר, הבאתי לאמי את הכתובה, הבעל הגיע עצבני, בזמן הנסיעה הביתה הוא לא רצה לדבר, בבית הוא לא דיבר, הלכתי לישון, והבעל צפה בפורנו, בלילה קראתי לו למיטה, והוא לא הסכים לדבר, בכיתי בלילה, לא רציתי שהוא יצפה בזה, בבוקר חיבקתי אותו, ולאחר מכן הוא התחיל לקלל. הוא זרק עלי את האלבום ואז יצאתי. לא יכולתי לחזור הביתה ועליתי הביתה ב-9.30, הוא מעך את הטבעת שלו, הוא ביקש גם את הטבעת שלי, הוא סגר אותי בחדר עד שאביא את הטבעת, הסכמתי לסדר כל דבר שקשור לאלבום, הבאתי לו את הטבעת, הוא בא עם פטיש, והחל לדפוק על הטבעת, והתחיל לצעוק שאצא מהבית, למחרת הוא לא הלך לעבודה, והיה השם בחור שבא להחליף לו צילינדר. גרנו בשכירות. ואז הוא אמר לי שהוא רוצה להתגרש ומאז התחיל.

[...]

ומשיבה עוד: הלכנו להורים שלי, הריב התחיל מהבוקר של ט"ו בסיון תשע"ו (21.6.2016), הרגשתי שונה. לא ירקתי על הבעל במהלך הריב. למחרת הבעל הלך לעבודה. לקחתי אז רק את הדברים לי, ואף לא תכשיטים.

ומקריא בא כוח הנתבע מהתמלול (לבקשת הבעל שיחזיר את התכשיטים, כולל שלו): "ברור, את התכשיטים אני מוכרת".

ומשיבה: רציתי לראות אם הוא ייתן לי לקחת את התכשיטים. לא נכון, לא רציתי את כספו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מקריא מהתמלול: "הכסף שלך יהיה שלי, אני אוציא לו עוד כסף", ומשיבה: הוא אמר שלא אראה ממנו כסף, זה היה ממקום של קטנוניות.

והעולה ממכלול הדברים כי אכן התובעת מודה באמירות קשות מאוד כלפי הנתבע באותה שיחת טלפון (כאמור בשורות הראשונות מתוך הציטוט הנ"ל), כן מודה שהיא זו שרצתה את הגירושין, כמתואר מעלה, וכן מודה כי היא ששאפה להוציא כספים מהנתבע שלא כדין, אף שאין עדין הוכחה שאכן כך נהגה בפועל, וטענה על כך שזה היה "ממקום של קטנוניות".

התמונה המצטיירת

לסיכומי של דבר, עסקינן בזוג שחיו יחדיו חמשה חודשים בלבד, עד שפרץ ביניהם סכסוך, כנראה על רקע משפחתי. ביום י"ז בסיון תשע"ו (23.6.16) הצדדים הגישו בקשה משותפת שכותרתה במערכת המחשוב "בקשה משותפת לגירושין", אך ביום אישור ההסכם לא הושגה הסכמה, משום שהתובעת דרשה כתובתה וכן היו עוד נושאים במחלוקת.

למעשה, הוכח לעיל כי התובעת היתה מעוניינת בגירושין מלכתחילה, ואף טענה כי בחרה אותם מיוזמתה. כן נצפתה התנהלות לא ראויה מצד התובעת של דיבורים קשים כלפי הבעל-הנתבע וכן ניסיונות שלה לקחת מכספי בעלה שלא כדין (אמירותיה שלא הוכחו, אף שנתנה להן פרשנות, שאינה מקובלת על בית הדין, כאמור). אין לשלול את הטענה שהתנהלות זו הביאה את הצדדים לקרע שלא ניתן לאיחוי.

בית הדין לא מייחס חשיבות לטענת התובעת כי לאחר עריכת ההסכם, הצדדים קיימו יחסי אישות וניסו לחזור לשלום ובכך בטל כל ההליך הקודם, שהרי מיד לאחר עריכת ההסכם הוגשה תביעת הגירושין, כך שלא ניתן לראות בכך ניסיון לשלום בית או לחזרה מההסכמות שהושגו (ההסכם הוא מיום י"ז בסיון תשע"ו (23.6.16) וביום 11.7.16 הגיש הנתבע את תביעת הגירושין, כך שהמועדים סמוכים). בנוסף הובאו לעיל כמה ציטוטים מאת התובעת על רצונה להתגרש, כך שכל אמירה כי היא לא רצתה להתגרש או חזרה בה, אין לה אחיזה במציאות. בנוסף, הובא כבר לעיל ציטוט מתוך אמירתה של התובעת בחקירתה אודות אותו יום שהגיעו הצדדים לאשר את ההסכם: "באנו יחד לפתוח תיק להסכם גירושין. לא הסתדרנו על ההסכם, ולכן חזרנו", כך שכל טענה כיום כי בעת ההיא (הדיון שנקבע לאישור ההסכם) ההסכם כבר היה מבוטל, קרי שהיא לא רצתה אז להתגרש, אינה במקומה.

לאור האמור, בית הדין קובע כי האישה לא זכאית לכתובתה, כדין אישה היוזמת את הגירושין ובוחרת בהם.

ונציג כמה מקורות הלכתיים לכך.

ראשית ידועה שיטת הגר"ש אלישיב זצ"ל (הובאה בפסקי דין רבניים חלק ח' עמוד 323) שבמקום שהאישה רוצה להתגרש ושני הצדדים מורדים זה בזה, התובעת מפסידה תוספת כתובתה. והעיקרון בדבריו ברור.

כן נביא מתוך פס"ד בית דין נתניה בתיק 289160/11 (מתוך נימוקי הגר"י בן מנחם שליט"א) לאחר הבאת ציטוטים מתאימים: "דברים מהם עולה שזכאותה או אי זכאותה של האישה לכתובתה אינה תלויה בשאלה מי הגיש את תביעת הגירושין אלא בשאלה בשל מי נהיה הסער הזה, בשל מי נפתח תיק הגירושין ומי הוא זה אשר גרם לגירושין ואשר חורבנו של הבית תלוי בצווארו".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בנידון דנן, לאור העובדה ששני הצדדים פתחו יחדיו תיק לאישור הסכם גירושין, כאשר בהסכם מובע רצונם להתגרש, בית הדין רואה בכך פתיחת תיק משותפת של הצדדים להתגרש ותביעה משותפת להתגרש, ואינו רואה בעובדה כי לאחר מכן, כשהם לא הסתדרו בפרטי ההסכם והבעל פתח תביעת גירושין, כתביעה שנפתחה ע"י הבעל לבדו.

בנידון דנן, לאור כל המתואר לעיל באשר לבחירתה ורצונה של התובעת להתגרש, כמצוטט, ולאור התנהלותה הבלתי ראויה של האישה שנצפתה בתחילת הקלטת שתומללה (גידופים קשים כלפי הבעל), ואף בסיומה של ההקלטה (ניסיון לקחת ממנו כספים שלא כדין), נראה לומר כי אכן הגירושין אירעו בגרימתה ובגינה. לא נמצאה כל הוכחה כי הגירושין נגרמו בעטיו של הבעל ובגרימתו.

וראו אף את שיטת הגר"ח הרצברג שליט"א, אב"ד חיפה (לשעבר), ומובאת שיטתו בפד"ר כרך כ"ב עמוד 89, שאישה שדורשת גט מבעלה והבעל מסכים לגרש, אין לאישה תוספת כתובתה. ואף בנידון דנן נראה כי התובעת היא זו שיזמה את הגירושין, כמוכח לעיל (הבעל טען שהוא לא רצה להתגרש, אך האישה "התעקשה להתגרש", כאמור לעיל), ורק כשלא הושגה הסכמה בפרטי ההסכם, הבעל פתח תביעת גירושין לשם קידום ההליך.

מסקנה

לאור האמור, בית הדין קובע כי האישה לא זכאית לכתובתה, התביעה נדחית והתיק ייסגר.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום ב' בשבט התשע"ח (18/01/2018).

הרב אברהם דב זרביב

הרב דוד גרוזמן

הרב יצחק אושינסקי – אב"ד